

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/782/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119287540
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119287540.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 35 831154, právne zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom: Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, proti povinnému: B. T. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom: Q. XXXX/XX, XXX XX I., o vymoženie 7 016,43 Eur s prísl., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ján Ondáš, so sídlom exekútorského úradu Mlynárska 16, 040 01 Košice, IČO: 45 006 903, pod sp. zn. 307EX 212/19, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/782/2019 zo dňa 21. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného zamietla.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/782/2019 zo dňa 21. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 03. 05. 2019 domáhal od povinného vymoženiu sumy 7 016,43 Eur s prísl., na základe exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Rožňava č. k.: 9Csp/114/2018 - 66 zo dňa 29. 01. 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06. 04. 2019. Poverením zo dňa 25. 05. 2019 Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Jána Ondáša, so sídlom exekútorského úradu Mlynárska 16, 040 01 Košice (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp. zn. 307EX 212/19. Poverený súdny exekútor dňa 15. 01. 2020 predložil súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie (označený ako „ODPOR voči uzneseniu a Námietka Proti trovám exekúcie“), a vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného. Návrhu povinného na zastavenie bol povinným podaný na poštovú prepravu dňa 26. 11. 2019. Predmetný návrh povinného na zastavenie exekúcie bolo potrebné posudzovať v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku ako návrh na zastavenie exekúcie, ktorý nemá odkladný účinok, a v ktorom mohol povinný namietať len tie skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia Upovedomenia o začatí exekúcie a iba tie, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie (zo dňa 23. 05. 2019).

3. Povinný žiadal súd o zastavenie exekúcie s odôvodnením, že jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekučného konania, nakoľko nevlastní žiadny hnutel'ny ani nehnuteľný majetok, predajom ktorého by bolo možné splatiť pohľadávku exekučného konania.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie s jej zastavením nesúhlasil. Uviedol, že podaný návrh je bez vecného odôvodnenia a navrhol ho zamietnuť v celom rozsahu.

5. Exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že návrhu povinného na zastavenie exekúcie nie je možné vyhovieť. Svoj záver odôvodnil tým, že v súčasnej dobe nepreukázaná nemajetnosť povinného nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa záverov súdu tvrdenie povinného o nedostatku majetku nie je podložené žiadnymi dôkaznými prostriedkami a nie je ničím preukázané. Nepodložené subjektívne tvrdenia povinného o jeho nepriaznivých majetkových pomeroch bez ich preukázania nemôžu byť považované za dostatočný dôvod na zastavenie exekúcie. Cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Pripomenul, že skutočnosti týkajúce sa majetkových pomeroch povinného sú predmetom zisťovania zo strany súdneho exekútora. Práve súdny exekútor je povinný zisťovať zákonom upraveným spôsobom v priebehu exekúcie všetky možnosti uspokojenia pohľadávky oprávneného. Objektívne zhodnotenie majetkových pomeroch povinného v priebehu exekúcie, podloženie zistených skutočností písomnými dôkazmi a vyvodenie záveru o možnosti či nemožnosti vykonania exekúcie v závislosti od majetkových pomeroch osoby povinnej patrí preto do kompetencie súdneho exekútora. Ak sa počas trvania exekúcie vedenej na majetok fyzickej osoby do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarí zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora, bude daný dôvod na zastavenie exekúcie. V danom prípade súdny exekútor zastaví exekúciu aj bez návrhu podľa § 61n ods. 1 Exekučného poriadku. K námietke povinného proti trovám exekúcie súd dôvodil, že novelizáciou Exekučného poriadku s účinnosťou od 01. 04. 2017 inštitút námietok proti trovám exekúcie podľa § 201 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 03. 2017 zanikol, a súd nemá povinnosť o takýchto námietkach rozhodovať. Výška trov exekúcie súdneho exekútora bola v tomto exekučnom konaní vyčíslená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (§7 ods. 1,2, §22 ods. 1,2, § 23 uvedenej vyhlášky), pričom výpočet trov exekútora a ich správne vyčíslenie a uplatnenie je výlučne v kompetencii súdneho exekútora, ktorý v prípade pochybenia môže byť zodpovedný za škodu, ktorú povinnému spôsobí. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo podľa záverov súdu nepochybné, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je nedôvodný, pretože povinný nepreukázal dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku v spojení so skutočnosťou, že súd ex offico nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie. Nakoľko v spojitosti s rozhodovaním o návrhu povinného na zastavenie exekúcie si oprávnený ani povinný trovy neuplatnili, súd o týchto trovách nerozhodoval.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej uviedol, že dňa 26. 06. 2019 schválili poslanci v NRSR zákon č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní platný od 01. 01. 2020. Nastali aj okolnosti podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Zopakoval svoje tvrdenia, že je nemajetný, pričom doplnil, že doposiaľ nebol štátom odškodnený v rámci okolností, ktoré sa udiali ako nezákonné napadnutie verejným činiteľom a ďalšie okolnosti, ktoré spôsobili túto pohľadávku v premiáčacom čase 3 roky, čím týmto časom je 6 rokov. Okolnosti uviedol v predošlom odôvodnení.

7. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti poukázal na skutočnosť, že súd sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s týmto rozhodnutím sa pre jeho vecnú správnosť stotožňuje. Navrhol, aby súd sťažnosť povinného zamietol v celom rozsahu pre jej nedôvodnosť podľa § 250 ods. 1 CSP.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebránia jej prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia

15. Súd sa dôsledne zaoberal tvrdeniami povinného a v konaní skúmal, či v posudzovanom prípade je na podklade tvrdení povinného možné prijať záver o neprípustnosti exekúcie. Povinný sa proti exekúcii bránil predovšetkým tvrdením, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Súd v tejto časti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a aby neopakoval závery už raz správne vyslovené v preskúvanom rozhodnutí, svoj výklad k tejto otázke obmedzil už len za účelom zdôraznenia ich správnosti. V tomto smere preto sťažnostný súd predovšetkým pripomína a zdôrazňuje, že nemajetnosť (zlá finančná situácia) povinného nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie zo strany súdu, keďže nemajetnosť povinného zákonodarca nezaradil medzi dôvody na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pri naplnení ktorých je to práve súd, ktorý exekúciu zastavuje. Exekučný poriadok v § 61 g ods. 3 Exekučného poriadku ponúka riešenie zhoršenej majetkovej situácie povinného v podobe splátkového kalendára, prípadne postup podľa § 61n písm. d) Exekučného poriadku, kedy je možné zastavenie exekúcie priamo súdnym exekútorom (nie súdom) v prípade, ak sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Súd dáva do pozornosti aj § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný, ktorý je fyzickou osobou, podal žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásil, že sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. V zmysle § 64 Exekučného poriadku má súdny exekútor zasahovať do práv povinného len v takom rozsahu, v akom je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu exekučného konania. Spôsob vykonávania exekúcie určí súdny exekútor v súlade so zásadou primeranosti a vhodnosti, ktorá sa posudzuje aj z hľadiska majetku, ktorým povinný disponuje. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že je práve úlohou povereného súdneho exekútora pôsobiaceho ako predĺžená ruka súdu objektívne zistiť majetok podliehajúci exekúcii a až na podklade relevantných a najmä objektívnych zistení zvoliť príslušný zákonný postup. Prijatím opačného záveru by súd povinného nespravodlivo a najmä predčasne zbavoval jeho bremena plniť si svoje záväzky priznané exekučným titulom bez toho, aby vôbec súdny exekútor mal možnosť v relevantnom časovom období objektívne zistiť jeho

majetkovú situáciu (a to aj do budúcnosti) a tým aj jeho schopnosť vymáhanú pohľadávku (čo i len z časti) uhradiť. Bolo by v príkróm rozpore so základnými zásadami, na ktorých je vystavaný právny poriadok Slovenskej republiky, ako aj so znením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, aby na podklade takejto obrany súd (na viac doposiaľ bez akýchkoľvek dôkazov o nemajetnosti povinného) poskytol povinnej ochrane v podobe zastavenia exekúcie. Inými slovami, z pohľadu exekučného súdu sú majetkové pomery povinného vo vzťahu k dôvodom na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku bez právneho významu, keďže mu zákonom nebola zverená právomoc zastaviť exekúciu pre nemajetnosť povinného, túto možnosť dal zákonodarca len súdnemu exekútorovi (§ 61n písm. d/ Exekučného poriadku). K tejto otázke sa súd na viac s konečnou platnosťou vyjadril už vo svojom skoršom uznesení pod sp. zn. 8Ek/782/2019 zo dňa 11. novembra 2019.

16. V tomto rozhodnutí sa exekučný súd s konečnou platnosťou vysporiadal aj s otázkou premlčania vymáhaného nároku. Keďže vymáhaná pohľadávka bola oprávnenému priznaná právoplatným rozhodnutím súdu, podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa premlčuje za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť, teda odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia súdu. Podkladom pre výkon exekúcie je platobný rozkaz Okresného súdu Rožňava č. k. : 9Csp/114/2018 - 66 zo dňa 29. 01. 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06. 04. 2019, je preto zrejmé, že pokiaľ oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 03. 05. 2019, podal ho ešte pred uplynutím premlčacej doby.

17. Keďže však povinný v podanej sťažnosti uplatnil aj „nové“ dôvody na zastavenie exekúcie oproti svojmu predchádzajúcemu návrhu, súd nemohol zastaviť konanie pre prekážku veci rozhodnutej a musel sa s týmito tvrdeniami povinného v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporiadať.

18. Povinný v podanej sťažnosti poukázal aj na prijatie nového zákona č. 233/2019 Z.z..

19. Súd k tomu uvádza, že zákon č. 233/2019 Z.z.. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 01. 01. 2020 (ďalej len zák. č. 233/2019 Z.z.), upravuje postup ukončenia exekučných konaní začatých pred 1. aprílom 2017 a vedených podľa predpisov účinných do 31. marca 2017 a osobitosti postupu pri podaní opätovného návrhu na vykonanie exekúcie. Na účely tohto zákona sa starou exekúciou rozumie exekúcia začatá pred 1. aprílom 2017 a vedená podľa predpisov účinných do 31. marca 2017 (§ 1 ods. 1, ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z.). V posudzovanom prípade sa nejedná o „starú exekúciu“ v zmysle zák. č. 233/2019 Z.z. a preto táto úprava na toto exekučné konanie nedopadá. Na podklade tejto právnej úpravy preto nemohol ani vzniknúť zákonný dôvod na zastavenie tejto exekúcie.

20. Ďalšie tvrdenie povinného, že nebol štátom odškodnený v rámci okolností, ktoré sa udiali ako nezákonné napadnutie verejným činiteľom, nemá vo vzťahu posudzovaniu predpokladov zákonného vedenia exekúcie na majetok povinného žiadnu relevanciu a povinný súdu ani bližšie nevysvetlil, aký vplyv pripisuje tejto skutočnosti na prebiehajúce exekučné konanie.

21. Sťažnostný súd zhrnúc svoj predchádzajúci výklad konštatuje, že povinný v konaní o sťažnosti netvrdil a ani nepreukázal žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zastaveniu exekúcie zo strany súdu podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

22. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie, pričom povinný netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení zo strany súdu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

23. Na základe zistených skutočností súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a ani nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa

osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než postupom bez nariadenia pojednávania sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 a § 202 ods. 1 Exekučného poriadku pre jej nedôvodnosť zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

24. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

25. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

26. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

27. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o trovy konania neprejaví záujem. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje a poverenie na vykonanie exekúcie resp. dodatok vydá len za účelom vymoženia oprávneným požadovaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).